

Editorial

La jornada de reflexió

La jornada de reflexió electoral té com a finalitat que el ciutadà pugui estudiar totes les candidatures, analitzar aquelles en què cregui poden arreglar més directament els seus problemes i decidir el seu vot. Han de saber diferenciar molt bé les realitats de les bones intencions. És el moment de buscar les solucions als problemes del país. També dels seus ciutadans, els que voten i els que no. Com les qüestions són moltes les categories i la graduació de les necessitats també.

Els polítics es troben sota mínims. A casa nostra i fora. Allò que ara tra-

duïm com a mercat –i que ningú pot explicar adequadament– ha enviat a infermeria a moltes persones i institucions. El gran capital a nivell general i el nostre en particular demana un reajust dur que afecta directament als recursos de les institucions públiques. Això implica una baixada en prestacions i serveis públics, que actuen de catalitzadors de recursos als que ho necessiten. De com es faci depèn la millora gradual o el desgast final de la feble economia dels més dèbils. Creiem i defensem que el principi de la solidaritat ha de prevaldre per damunt de cap altra consideració. En aquest sentit estem més

a prop de qui defensa els serveis socials com a inversió i no pas com a despesa, perquè és la manera de crear un equilibri que permeti un desenvolupament econòmic del futur. Fa molt de temps que es parla d'economia i res de política social. El ciutadà ha de tenir molt present aquesta circumstància. Perquè de la justícia equitativa depèn que els dèbils tinguin el que necessiten, en tot o en part, perquè

DE LA JUSTÍCIA EQUITATIVA DEPÈN QUE ELS DÈBILS TINGUIN EL QUE NECESSITEN

els més poderosos ja tenen els recursos per aconseguir els seus fins.

Els programes polítics defineixen les futures accions. Tots pateixen mancances i també alguns tenen més solucions igualitàries que altres. Podem imaginar les futures ac-

cions de tots, però una cosa no és possible imaginar i aquesta no és altra que fins on ens podem enfonsar col·lectivament en una política insolidària davant la crisi. Aquells que sempre volen tenir la raó, mai arriben a tenir la veritat. Ara és el moment de tenir-ho present, més tard ja no valen les lamentacions.

Al final, o sigui ara, tots som una mica Hamlet i ens juguem el ser o no ser, personal i col·lectiu. No estem per una fira de vots i si per mesures necessàries, algunes impopulars, però totes a favor del desenvolupament econòmic i la política social que possibiliti el creixement amb la creació de llocs de treball i no la seva supressió. La política de la por, ara més que mai, és inconvenient i sí molt positiva la del realisme i previsió objectiva dels problemes.

Tots estem pendents d'una decisió: el vot. De la suma de tots ells depèn el futur.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*